

■ останнє інтерв'ю генерала

«Свого батька я по-справжньому зрозумів, коли сам скуштував командирського хліба»

21 серпня цього року на 91 році життя перестало битися серце генерал-майора у відставці Гребенніка Володимира Кузьмича. Редакція газети вирішила надрукувати останнє інтерв'ю з генералом, що найбільш зримо освітлює його Особистість.

4-5
стор.

■ постать

«Я син народу, що вгору йде»

Кожна нація має величні постаті, що визначають її самодостатність і неповторність у світовому співтоваристві. Серед багатьох інших цю місію в Україні доля визначила Івану Франку, 160-річчя від дня народження якого цими днями ми відзначаємо. Прозаїк і драматург, поет і публіцист, економіст, учений-енциклопедист і політик, перекладач Іван Якович був і великим українцем, і справжнім європейцем.

7
стор.

Прикордонник України

№ 33 (5527)

2 ВЕРЕСНЯ 2016 РОКУ

ЗАСНОВАНА У 1943 РОЦІ

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

9 поверхів щастя

■ кордон за тиждень

Державний кордон України перетнуло **2,348 млн** осіб та **477 тис.** транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону **170** осіб, зокрема **6** незаконних мігрантів

Вилучено **5** одиниць зброї, **14** боєприпасів

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на **1,035 млн** гривень

3
стор.

коротко про головне

Безкоштовна дорога на реабілітацію

Кабінет Міністрів України своєю постановою затвердив Порядок виплати грошової компенсації вартості проїзду в обидва кінці учасників антитерористичної операції до медичних установ для проходження психологічної реабілітації. Дане урядове рішення дасть змогу визначити механізм відшкодування вартості проїзду структурними підрозділами з питань соціального захисту населення районних держадміністрацій, виконавчих органів міських і районних рад. Зокрема, компенсацію транспортних витрат передбачається здійснювати за рахунок бюджетної програми «Заходи із психологічної реабілітації, соціальної та професійної адаптації учасників антитерористичної операції та забезпечення постраждалих учасників антитерористичної операції санаторно-курортним лікуванням». Головним розпорядником коштів визначено Міністерство соціальної політики України, яке здійснюватиме виплати у межах затверджених витрат із Державного бюджету України на відповідний рік.

Світлана ДЕЙЧУК

«Шершенці» отримали друге життя

У Кодимському районі Одещини відбулося урочисте відкриття переобладнаного прикордонного пункту пропуску «Шершенці». Його реконструкція тривала два місяці і здійснювалася за рахунок органів місцевого самоврядування та спонсорської допомоги. Оновлений пункт пропуску тепер відповідає стандартам сучасного прикордонного менеджменту. Його інфраструктура та технічне забезпечення дозволяє якісно здійснювати пропускні операції через державний кордон. У відкритті перепускного пункту взяли участь начальник Котовського прикордонного загону полковник Ігор Підгородецький, представники органів місцевого самоврядування та громада селища. Після офіційних урочистостей гості оглянули територію оновленого пункту пропуску та ознайомились із новітньою технікою прикордонників, які нестимуть тут службу. Загалом було модернізовано будівлю пункту пропуску, обладнано кімнати для персоналу та здійснено прикордонного контролю, а також встановлено засоби для примусової зупинки транспортних засобів. Реконструкція пункту пропуску дозволила значно збільшити його пропускну спроможність. Необхідно додати, що «Шершенці» функціонує з 1997 року. У ньому здійснюється пропуск громадян України і Республіки Молдова, які проживають у прикордонних районах. Протягом цього року через пункт пропуску проходило близько двох тисяч осіб. До його реконструкції тут здійснювався пропуск тільки громадян, після оновлення відбувається пропуск також і транспортних засобів. На даний час пункт пропуску працює у вихідні дні: з 6-ої години ранку до 20.00.

Максим БОЯР

офіційно

ВИТЯГ З УКАЗУ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №339/2016

Про відзначення державними нагородами України з нагоди Дня Незалежності України

в органах і підрозділах Державної прикордонної служби України:

Нагородити орденом Богдана Хмельницького III ступеня
БАРАНСЬКОГО Віталія Леонідовича – полковника Нагородити орденом «За мужність» III ступеня
ДЗІКЕВИЧА Євгенія Вікторовича – майора
ШЕВЧИКА Сергія Валерійовича – сержанта Нагородити орденом Данила Галицького
МАРУЩАКА Олександра Сергійовича – майора Нагородити медаллю «За військову службу Україні»
БІЛІТЮКА Віталія Юрійовича – сержанта

ГАРКУШУ Олександра Юрійовича – полковника
ЖУРБУ Сергія Миколайовича – підполковника
СЕРЬОГІНА Сергія Валентиновича – старшого прапорщика Нагородити медаллю «Захиснику Вітчизни»
МИКУЛАНІНЦЯ Василя Васильовича – старшого прапорщика
САМОЙЛЕНКА Степана Михайловича – старшого прапорщика

Президент України **П. ПОРОШЕНКО**
22 серпня 2016 року

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №362/2016

Про присвоєння військового звання

1. Присвоїти військове звання генерал-майора полковнику **КУРНИКОВУ Валерію Валерійовичу** – начальнику Північного регіонального управління Державної прикордонної служби України.

Президент України **П. ПОРОШЕНКО**
29 серпня 2016 року

урочистості

Символ незламності нашого духу

Сергій ЯКИМЕЦЬ,
фото Дмитра СЛИВНОГО

З нагоди святкування 25-ої річниці Дня Незалежності України на головній вулиці країни відбулися урочистості за участі керівництва держави. Перед святковим парадом військ Верховний головнокомандувач Збройних Сил України Петро Порошенко вручив командирам військових частин бойові знамена, які уособлюють оновлення та початок нової історії українського війська. Свої символи військової доблесті та звитяги отримали чотири органи Державної прикордонної служби України. Це, зокрема, Краматорський та Чернігівський прикордонні загони, Мобільний загін і Навчальний центр Державної прикордонної служби імені генерал-майора Ігоря Момота.

Україна–Білорусь

Кордон із сьбрами буде сучасним

Президент України Петро Порошенко зустрівся з міністром закордонних справ Республіки Білорусь Володимиром Макеєм та обговорив низку актуальних питань двосторонніх взаємин. Зокрема, було наголошено на питаннях облаштування українсько-білоруського кордону.

Андрій КУЧЕРОВ

На початку зустрічі Володимир Макей подякував Президенту України за сприяння у відновленні конструктивного діалогу Білорусі з Європейським Союзом. Крім того, сторони відзначили доцільність активізації торговельно-економічних відносин за рахунок розширення співпраці в маши-

нобудуванні, енергетиці, агропромислового комплексу та транспортній сфері. Було наголошено на важливості проведення чергового засідання Міжурядової українсько-білоруської змішаної комісії у вересні цього року в Мінську.

Окрему увагу було приділено питанням спільного кордону. Співрозмовники наголосили на важливості завершення облаштування українсько-білоруського кордону відповідно до кращих світових стандартів.

Петро Порошенко висловив зацікавленість України у розвитку мережі навчальних закладів з метою створення сприятливих можливостей для вивчення української мови в районах компактного проживання етнічних українців в Білорусі.

Під час зустрічі обговорювалися також питання організації спільних культурних заходів з нагоди 345-річчя з дня народження автора першої Конституції України – гетьмана Пилипа Орлика, який народився на території сучасної Мінської області.

урядове рішення

Відновлення та розбудова миру

Кабінет Міністрів України ухвалив Концепцію Державної цільової програми «Відновлення та розбудова миру у східних регіонах України». Цей документ розроблений Міністерством з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб спільно з органами місцевого самоврядування, державними органами влади, міжнародними партнерами та громадськими організаціями.

Світлана ДЕЙЧУК

Міністр з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб Вадим Черниш, презентуючи Концепцію, зазначив, що вона розроблена на основі міжнародного досвіду, адаптованого до українських реалій.

«Сьогодні перед громадами стоїть багато нагальних проблем: велика кількість внутрішньо переміщених осіб, шкода, завдана соціальній та фізичній інфраструктурі, економічні проблеми, викликані тим, що конфлікт змусив велику частину населення залишити місце роботи, розірвав зв'язки між підконтрольними та непідконтрольними територіями» – наголосив міністр.

На переконання урядовця, ухвалення Концепції дозволить скоординувати фінансові та людські зусилля для вирішення тих проблем, які має сьогодні Україна, перебуваючи в конфлікті. «Ці заходи дозволять розбудувати мир і довіру на рівні громад. На цьому потрібно зацентрувати увагу» – зазначив Вадим Черниш.

■ НОВОСІЛЛЯ

9 поверхів щастя

У Хмельницькому відбулася непересічна подія – відкриття нового житлового будинку для родин військовослужбовців Національної академії Держприкордонслужби України імені Богдана Хмельницького. Привітати щасливих новоселів до прикордонної альма-матер прибув очільник відомства генерал-полковник Віктор Назаренко.

Володимир ЗАХАРЧУК

Передусім слід зазначити, що реалізуючи соціальні ініціативи Президента України Петра Порошенка, Державна прикордонна служба вже на початку 2015 року розпочала будівництво нових багатоквартирних житлових будинків для персоналу відомства. Не залишилися поза увагою і прикордонники єдиного вищого навчального закладу Служби. Так, 9 квітня 2015 року у Національній академії відбулося закладання капсули та першого каменю в будівництво дев'ятиповерхового будинку для прикордонників і членів їхніх сімей. А вже сьогодні щасливі новосели облюбують свої новенькі помешкання. Зокрема, ордери на квартири отримали 32 сім'ї, з яких 12 – учасники антитерористичної операції.

Цієї події військовослужбовці Національної академії очікували багато років, адже останній розподіл житлової площі проводився у вищі ще 2004-го року. Натомість зведений новобуд – лише перша черга із запланованих 226 квартир у Хмельницькому. Вже зараз триває будівництво ще двох багатоквартирних будинків, де наразі «киплять» будівельно-монтажні роботи.

Після вручення ордерів на житло та ключів від квартир Віктор Назаренко оглянув висотку та поспілкувався з її щасливими мешканцями. Була серед них і сім'я загиблого в антитерористичній операції прапорщика Павла Дияка.

Прикордонник героїчно загинув 12 липня 2014 року у районі населеного пункту Маринівка, що на Донеччині. Його БТР підірвався на фугасній міні під час евакуації поранених побратимів. Рятуючи своїх бойових друзів від смерті, Павло Дияк віддав найдорожче – власне життя. За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності нашої країни, Указом Президента Героя-прикордонника було нагороджено орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Держприкордонслужба доклала усіх зусиль, аби забезпечити соціальний захист родини загиблого охоронця рубежу, і нині його сім'я обживає свою простору двокімнатну квартиру. Крім того, старша донька Павла вже курсант 3 курсу Національної академії ім. Б. Хмельницького. Пам'ять про свого полеглого побратима прикордонники увіковічили,

■ ВИШКІЛ

Перший крок до офіцерських зірок

У Національній академії Держприкордонслужби України завершилася загальновійськова підготовка курсантів першого курсу, під час якої молоде пополнення опанувало базові дисципліни, пов'язані із захистом Вітчизни.

Володимир ЗАХАРЧУК

Традиційно щороку першокурсники прикордонної альма-матер проходять своєрідний «курс молодого бійця», який відбувається на базі Центру забезпечення навчального процесу академії. Тут

відкривши меморіал на його честь у Центрі забезпечення навчального процесу Національної академії, а також на фасаді Хмельницької загальноосвітньої школи №1, де навчався Павло Дияк.

Вручаючи ключі від житла, Віктор Назаренко запевнив дружину загиблого Анжелу, що прикордонне відомство й надалі робитиме усе задля підтримання сімей та увічнення пам'яті Героїв, подвиг яких вічно житиме у серцях людей.

Варту відмітити, що в цьогорічному державному бюджеті на будівництво житла в Держприкордонслужбі закладено 200 мільйонів гривень. На ці кошти прикордонне відомство планує завершити будівництво 248 квартир та 46 кімнат.

■ гарячі будні

Матрешки не доїхали

У ході перевірки одного з вагонів потяга «Москва-Кишинів», який слідував через пункт пропуску «Хутір-Михайлівський», прикордонний наряд спільно з працівниками митниці в котловому відділенні та в міжстельовому просторі неробочого тамбуру одного з вагонів виявив майже півсотні коробок з російською друкованою продукцією. Всього в ящиках знаходилося близько 1000 книг. Як з'ясувалося, цей вантаж намагався незаконно перемістити через кордон громадянин Молдови, провідник цього поїзда. В іншому вагоні цього ж потяга, в одному з пасажирських купе на полицях та в нішах, вартіві рубежу знайшли мішки та сумки, в яких містилося 40 військових кашкетів та 100 дерев'яних матрешок. Власник товару – громадянка України, пасажирка цього поїзда. Вилучений у двох випадках товар передано працівникам митниці.

Людмила ТКАЧЕНКО

Молдовська «вогняна вода»

Близько опівночі спільна міжвідомча група у складі співробітників Держприкордонслужби та СБУ в Чернівецькій області виявила та затримала на ділянці відділу прикордонної служби «Вашківці» вантажівку під керуванням 65-річного громадянина Молдови. У ході огляду транспортного засобу правоохоронці виявили шість діжок зі спиртом ємністю по 200 літрів. Рідиною з запахом спирту. У подальшому, в рамках обміну інформацією було поінформовано молдовських колег, які згодом на своїй території затримали автомобіль MAN ще із 27 діжками «вогняної води». Всього ж, завдячуючи злагодженим діям правоохоронних органів обох країн, було вилучено з обробки майже 7 тонн спирту.

Віталій ОЛІНИК

Черговий схрон смерті

Отримавши попередню інформацію, співробітники оперативно-розшукового відділу Краматорського прикордонного загону вийшли в один із районів неподалік лінії розмежування у зоні АТО. В ході перевірки території поблизу населеного пункту Верхньотороцьке, що в Донецькій області, в підвальному приміщенні нежитлового частково зруйнованого будинку, вартіві рубежу виявили схрон зброї. Окрім гранатометів у схованці були гранати та тротиліві шашки. Загалом прикордонники вилучили: РПГ-22 – 5 шт.; гранати Ф-1 – 3 шт.; РГД – 1 шт. та тротилівих шашок – 8 шт. Про знахідку співробітники Держприкордонслужби поінформували підрозділи Національної гвардії та Національної поліції, які проводитимуть оперативно-слідчі дії.

Олександр ТИХОНОВ

■ останнє інтерв'ю генерала

Володимир Гребеннік:

«Свого батька я по-справжньому зрозумів, коли сам скуштував командирського хліба»

У славетному літописі охоронців західних рубежів багато пам'ятних імен військових, котрі відданістю службі назавжди вкарбували у ньому свої імена. Серед них і прізвище генералів Гребенніків: батька і сина. Герой Радянського Союзу, гвардій генерал-лейтенант Гребеннік Кузьма Євдокимович був начальником військ Червонопрапорного Західного прикордонного округу, а сину, також фронтовику, генерал-майору Гребенніку Володимирі Кузьмичу свого часу довелося очолювати штаб цього ж округу, що пізніше стане періоджерелом новоутвореного прикордонного відомства незалежної України. 21 серпня цього року на 91 році життя перестало битися серце генерал-майора у відставці Гребенніка Володимира Кузьмича. Замість традиційного некролога редакція газети вирішила надрукувати останнє інтерв'ю з генералом, що найбільш зримо освітлює його Особистість.

Людмила КРАСІНА-ФІЛЬ

— Володимире Кузьмичу, Ваш батько — командувач Західного Червонопрапорного прикордонного округу Герой Радянського Союзу гвардій генерал-лейтенант Кузьма Євдокимович Гребеннік — учасник, без перебільшення, визначних історичних подій. Ви теж значною мірою стали їх свідком. Чи не могли б ми зараз разом із Вами поринути у ці спогади? Тим паче, Вам дійсно є що згадати.

— Так, насправді. Ну що ж, давайте тоді, як-то кажуть, по порядку. Отже, я народився 11 грудня 1925 року в сім'ї прикордонника. Сталося це в місті Куп'янську Харківської області. Мої батьки — Кузьма Євдокимович і Тетяна Борисівна Гребенніки. Нас, дітей, у батьків було двоє: я і моя сестра Олена. У перший клас я пішов, коли батька перевели служити з Молдавії до Москви. Сталося це 1934 року.

— Це переведення до столиці було пов'язане з підвищенням Кузьми Євдокимовича по службі?

— Пам'ятаю, що у Молдавії він був чи то начальником загону, чи то заступником начальника загону зі строювої частини. А до Москви ми перебралися тому, що батька призначили на посаду командира п'ятого мотомеханізованого полку Окремої мотомеханізованої дивізії особливого призначення військ НКВС.

— А Ви знаєте чим займався цей самий п'ятий мотомеханізований полк у Москві?

— Полк був задіяний в охороні Троцькістсько-Зінов'євського процесу, який проходив саме тоді в столиці. Звичайно, в ту пору я нічого не розумів, що за процеси відбуваються в суспільно-політичному житті країни, кого судять і за що? Однак добре пам'ятаю, що рано-вранці батько одягав будьонівку і йшов на службу. А пізно увечері приходив додому і розповідав матері про цей процес. Я теж слухав. Хоча, звичайно, багато чого з почутого просто не розумів.

— Тобто Ви вже тоді були долучені до державних таємниць?

— Не знаю як щодо таємниць, але людей, прізвища яких ви можете досить часто зустріти в нинішніх наукових працях з історії, мені доводилося бачити.

— Оскільки Ви народилися 1925 року, то живого Леніна природно не бачили, а ось Сталіна, мабуть, довелося?

— Сталіна довелося бачити. Одного разу моя мама захворіла, а полк батька того дня

мав забезпечувати порядок на Червоній площі під час проведення святкової демонстрації. Це було Перше травня. Солдати батькового полку вишикувалися вздовж Червоній площі. Батько мене розташував так, щоб я міг добре бачити, що відбувається довкола. Саме тоді я вперше й побачив Сталіна.

— За скільки метрів він був від Вас? За п'ятдесят?

— Навіть ближче. Я стояв навпроти входу в Мавзолей. Скажу вам відверто: Сталін мене тоді зовсім не вразив, я б навіть сказав, що він виявився для мене досить пересічною людиною.

— Дитяча пам'ять здатна зафіксувати цікаві епізоди минулого. Що Ви ще запам'ятали?

— Добре пам'ятаю, що в полку, яким командував мій батько, служили як звичайні солдати декілька футболістів московського «Динамо». Знаю, що вони навіть їздили за кордон на футбольні матчі. Якщо мені не зраджує пам'ять, навіть знімалося в популярній тоді кінострічці «Воротар» за відомою повістю Льва Касіля «Воротар Республіки».

— В одному зі своїх інтерв'ю Ви розповідали, що 1937-го над батьком почали збиратися хмари і він був змушений написати рапорт із проханням відправити його на Далекий Схід. Можете це якось прокоментувати?

— Осінь 1937 року видалася для нашої родини надто складною. Батько часто розмовляв з мамою. Розмови ці були тривожними. Я це відчував тоді, незважаючи на свій вік.

— Тобто батька могли заарештувати?

— А скажіть, кого тоді не могли заарештувати?

— Так. Але Кузьма Євдокимович очолює Посьєтський прикордонний загін якраз перед початком подій на озері Хасан. Яким чином йому вдалося не потрапити у жорна політичних репресій, жертвами яких у ту пору стали високопоставлені воєначальники?

— Я знаю, що в батька були серйозні неприязності, пов'язані з хасанськими подіями. Той же Блюхер звинувачував прикордонників Посьєтського загону в тому, що вони порушили кордон, пересунувши його вглиб японської території, створивши таким чином конфліктну ситуацію на кордоні. Може ще втеча до японців начальника управління НКВС по Далекому Сходу Генріха Люшкова вплинула на загальну ситуацію. Хоча я цього Люшкова й знав тоді не знав...

— Проте за Хасан Ваш батько був нагоро-

Прикордонна династія: генерал-майор Володимир Гребеннік із сином Сергієм та Георгом

джений орденом Червоного Прапора?

— Так, і в тому ж таки році медаллю «XX років РСЧА».

— Ваша родина тоді мешкала в Посьєті?

— Так. Коли розпочалися бої біля озера Хасан я перейшов, здається, в п'ятий клас. У Посьєті була чотирикласна школа. Навчання я продовжив у селищі Краскіно, куди їздив на водовозці. У самому Посьєті було дуже скрутно з водою, тому прикордонникам доводилося їздити за нею аж у Краскіно. Там був також інтернат для дітей прикордонників. Я теж там деякий час навчався.

— Що це з цього періоду закарбувалося у Вашій пам'яті?

— Під час подій на Хасані нам на квартиру дуже часто телефонували. Чорний телефон марки «Еріксон» висів у коридорі на стіні. Як правило, він дзвонив уночі. Добре пам'ятаю Блюхера, якого доводилося бачити. А одного разу в коридорі будинку, де мешкала наша сім'я я мало не зіткнувся з Мехлісом. Він миттєво, тицьнувши на мене пальцем, запитав у супроводжуючого його прикордонника: «А це хто?» На що той відповів Мехлісу: «Це — син начальника загону!».

— Після боїв біля озера Хасан професія прикордонника в Радянському Союзі стала надзвичайно популярною.

— Треба сказати, що прикордонники і до хасанських подій користувалися в народі особливою любов'ю та повагою, а тут... Справжній «дев'ятий вал» популярності. До нас почали приїжджати відомі артисти, актори, передовики виробництва, журналісти та письменники. Одного разу до нас приїхав письменник Всеволод Вишневський. А я перед цим якраз його «Конармію» прочитав. Уявляєте, живого класика побачити! У загоні організували зустріч з популярним письменником, після якої прикордонники оточили його, щоб поспілкуватися ближче. Я набрався

хорообрості, підійшов до відомого письменника і запитав у нього: «А ви з кулемета стріляти вмієте?» На що він відповів: «Так!».

— А яким був Ваш батько в побуті?

— Я бачив його вдома досить рідко. Окрім того, не забувайте, що я жив і навчався в Хабаровському інтернаті для дітей прикордонників. Там ми були на повному державному забезпеченні. Утім, батько був суворим, але водночас уважним, а ще був цікавим співрозмовником, хоча освіти в нього, по суті, не було.

— Ви були підлітком, коли розпочалася радянсько-німецька війна. Де в той час були і чим займалися?

— Мені запам'ятався день, коли розпочалася війна. Тоді наша сім'я була в Посьєті. Там батько очолював Хасанський Червонопрапорний прикордонний загін. А вже після хасанських подій Посьєтський прикордонний загін було перейменовано в Хасанський. У мене якраз були канікули, тож вештався собі без діла по загону та дивився чим народ прикордонний займається. А заодно чекав на обід, адже дуже любив солдатську кашу і часто заходив до їдальні, щоб поласувати нею. Добре пам'ятаю Чорноп'ятка та Батаршина — перших прикордонників, удостоєних звання Героя Радянського Союзу. Вони того дня проводили заняття з молодими бійцями. Аж раптом з репродуктора пролунав голос Молотова, який повідомив про початок війни...

Я звичайно не міг тоді осягнути своїм хлопчачим розумом, що таке війна. Думав, що це щось таке кіношне. А вже в ту пору ми постійно дивилися кінофільми про війну: «Щорс» там, «Танкісти», «Винищувачі», і, звичайно ж, «Чапаса». Для мене все це було ще по-дитячому наївно чи що... Коли пізно увечері 22 червня 1941 року зі служби прийшов стомлений батько я йому сказав: «Тату, так і так, передали, що розпочалася війна!» Звичайно ж, для нього це була вже не новина. Пам'ятаю, що він

сказав мені: «Я не можу зрозуміти, яким чином німцям вдалося прорвати нашу оборону?»

– А як склалася доля Вашої родини того тривожного року?

– Майже відразу після початку війни розпочалося формування частин для діючої армії. Оскільки Японія могла завдати нам удару в будь-який момент, Наркомом оборони Радянського Союзу було прийнято рішення щодо евакуації сімей прикордонників у тил. Мама, моя сестра Олена і я виїхали до Челябінська. Там на тракторному заводі працював один із трьох братів мого батька – Сергій Євдокимович Гребеннік. Дядько потіснився, щоб надати прихисток нашій сім'ї. Він виділив нам кімнату з невеличким балкончиком. Батько залишив нам свій продовольчий атестат і ми мали можливість харчуватися. Взагалі Челябінськ для мене – це особливе місто. Там жила моя мама, у цьому місті вона померла і там же похована.

– Коли Вас призвали до лав Червоної Армії?

– 1943 року я закінчив десятирічку і мене повісткою викликали до військкомату. Звідти направили до Уфимського піхотно-кулеметного училища, яке згодом було передислоковано до Молотова, нині це – Перм. Добре пам'ятаю, що тоді я вперше їхав на нарах у так званих «телячих» вагонах.

– Однак судячи з того, що Ви потрапили на фронт у якості фельдшера еваковідділення, можна зробити логічний висновок, що піхотно-кулеметне училище Ви не закінчили.

– Уся справа в тому, що в мене не зовсім добре було із зором. А все через пустощі. Батько любив полювання. І ми якось з хлопчачками бавилися й підпалили порох. Стався потужний спалах і полум'я пошкодило мені сітківку ока.

– А чому Вас не «вибракували» на медичній комісії, коли направляли навчатися до піхотно-кулеметного училища?

– Сьогодні я вам на це питання не відповім. На

медичній комісії мені просто сказали, що з зором у мене не все гаразд, тому пообіцяли направити до іншого училища. І дійсно, згодом я став курсантом Ленінградського військово-медичного училища, дислокованого в той час в Омську.

– Ви пам'ятаєте своїх командирів?

– Так, деякого пам'ятаю. Командиром навчального взводу був Кравцов, а ось комбатом – Мерцалов. Він був вимогливим і справедливим командиром. Цей Мерцалов особливо не показував, що він ратує за радянську владу, але, наголошую, був дуже хорошим офіцером. І багато чого нас навчив корисного.

– Яким дисциплінам приділялася найбільша увага в училищі?

– Я вам скажу так, що навчалися ми, як кажуть у народі: «Чому небудь і як небудь...». Було в тому медичному училищі більше військових дисциплін. Медицини, чесно кажучи, як такої не було... Я просто боявся: не дай Бог, щось там трапиться на фронті й потрібно буде надавати серйозну медичну допомогу, а я в цій справі ані дідька не петраю!

– Скільки тривало Ваше навчання?

– Майже півтора року. Випустили нас навесні 1944 року, і я одразу попросив, щоб мене направили на 1-й Білоруський фронт.

– Де на той час перебував Ваш батько?

– Він командував 15-ою стрілецькою дивізією в складі 65-ої армії генерала Батова. Відповідно 1-им Білоруським фронтом командував легендарний Рокоссовський, мені навіть вдалося його мимохіть бачити. У ту пору 15-та дивізія якраз знаходилася в Польщі.

– Як поляки зустрічали наші війська?

– Не можу сказати, що аплодисментами...

– Гаразд, Володимире Кузьмичу, я Вам зачитаю один документ, а Ви, будь ласка, його прокоментуйте. Читатиму мовою оригіналу: «Наградной лист на старшого фельдшера евакоотделения 96-го Отдельного медико-санитарного батальона 15-й стрелковой Сиваш-

ской ордена Ленина, дважды Краснознамённой, ордена Трудового Красного Знамени дивизии младшего лейтенанта медицинской службы Гребенника Владимира Кузьмича». І далі: «За время боевых операций с 14.01. по 10.02. 45 г. эвакуотделением принято и эвакуировано 1837 чел., которые были, несмотря на трудности, обеспечены всем необходимым и своевременно эвакуированы. На каждом пункте передислокации быстро развёртывал отделение, постоянно готовое к работе. За инициативу и заботу к раненым, руководство и личное участие в работе т. Гребенник достоин награждения правительственной награды «Красная Звезда». 16 лютого 1945 року документ завізував дивізіонний лікар майор медичної служби Соломон Зіскінд. А вже 4 березня під словами «Достойн награждения орденом Красная Звезда» поставив свій підпис командир 15-ої стрілецької дивізії генерал-майор Гребеннік – Ваш батько.

(Володимир Кузьмич бере до рук нагородний лист).

– Пізнаєте підписи?

– Ну... Ви знаєте, мені навіть бракує слів. Просто до горла враз підступило... Так, це дійсно батьків підпис... А це – підпис командира нашого корпусу генерала Чувакова. Точно! Ви навіть не уявляєте, наскільки цей документ важливий для мене особисто і всієї нашої родини. Ви мене просто розчулили. Дуже вам дякую!

– Який був штат Вашого медсанбату? Людей двісті у ньому було?

– Ні, думаю менше. По суті, під час бойових дій медсанбат розгортався в один великий медичний пункт дивізії. Ми приймали з передової поранених бійців і командирів, надавали їм першу медичну допомогу, тимчасово розміщали їх, а потім відправляли в тил для подальшого лікування.

– Давайте все ж таки повернемося до нагородного листа, а точніше до того, що залишилось між його рядками. Адже у документі згадується той самий епізод, який залишив незгладимий слід у Вашому житті?

– Під час проведення Вісло-Одерської наступальної операції наша 15-та стрілецька дивізія підійшла майже до Данцигу. І в цей час німці зібрали всі сили і завдали нам сильного контрудару. Сталося все це північніше Варшави. Удар був таким потужним, що німці прорвали нашу оборону. Дві танкові дивізії противника тоді ударили по наших позиціях. Якщо вже правду говорити, то і ми там втратили пильність, адже надто зарано відчули себе безбечно. А німці добре підготувалися і завдали потужного контрудару. Я тоді вперше побачив, як по німецьких танках прямою наводкою стріляла наша зенітна артилерія. І ось приходиться в розташування командир батальйону і каже нам, що німці ведуть наступ і націлилися на командний пункт дивізії. А на командному пункті був батько!..

– Тоді, мабуть, виникла реальна небезпека оточення?

– Що там говорити! Я вперше побачив, що таке паніка і втеча. Це тоді, коли німці нас стукнули. А тут ще почало надходити до нас багато важкопоранених.

– І все же поранених Ви тоді врятували!

– Незважаючи на те, що наш медсанбат знаходився в тилу, існувала реальна загроза оточення. І я звернувся до начальства з проханням евакуювати передусім важкопоранених. Адже вони в таких ситуаціях якось по-особливому реагують на загрозу оточення.

– А поранених багато було?

– Багато! Дуже багато! Чоловік двісті лежачих.

– До кого Ви звернулися за допомогою?

– До начальника тилу дивізії полковника Зверева. Я сказав йому: «Ну дайте ж мені машини!» А він мені на це: «Машин нема! Вони возять боеприпаси!» А я кажу: «А люди?» Полковник Зверев мені на це: «Машини тільки для транспортування боеприпасів на передову!» І далі продовжив: «Дзвони своєму батькові! Преси у нього транспорт і людей... Тоді я дам тобі машини!» Що мені залишалося робити? Треба було рятувати поранених. І тоді я прошу з'єднати мене з командним пунктом. За деякий час я почув стурбований голос батька. Він запитав, що мені треба. Я кажу: «Батьку, виручай нас! Треба вивозити людей, адже вони хвилюються! Щось треба робити?»

– І що Кузьма Євдокимович на це?

– Він мені каже: «Володдю, а що я можу для тебе зробити? Нас самих німці атакували і йдуть на командний пункт! Але нічого, ми якось відіб'ємося!»

– І що далі?

– Після невеликої паузи він мені говорить: «Ось давай, я зараз дам команду начальнику тилу і він тобі виділить машини для перевезення поранених!» Гадаю, що він після цього зателефонував полковнику Звереву. Тому що мені майже відразу дали транспорт. Ми почали вивозити важкопоранених на тих автомашинах, які доставляли на передову боеприпаси, а я з легкопораненими організував оборону, хоча крім автоматів і декількох кулеметів у нас нічого по суті не було!

– Тобто на передову снаряди, а з передової – поранених?

– Так, так. Треба було діяти швидко, адже німці перерізали нам комунікації.

– А Кузьма Євдокимович як тоді на командному пункті відбився?

– Ми вистояли. Батьку тоді допоміг і командир корпусу, і командувач армії. А ситуація була дуже загрозливою, я б сказав, критичною, адже німці нас запросто могли зм'яяти і знищити, однак ми вистояли.

– Працюючи над нарисом про Кузьму Євдокимовича, мені потрапили до рук деякі матеріали, що ілюструють стан військової дисципліни в частинах та підрозділах 15-ої стрілецької дивізії. Мова йде про розпиття спиртних напоїв, а також випадки мародерства радянських військовослужбовців. Що Ви можете сказати з цього приводу?

– Тільки те, що хліб командирський нелегкий. Але це я збагнув, коли сам став командиром. Ось Ви запитували про жорсткість батька.

– Так.

– Я хочу сказати, що військова служба накладає відбиток на характер людини. Особливо це стосується тих офіцерів, які безпосередньо працюють з особовим складом. І повірте: офіцеру, який відповідає за людей, особливо, коли він ставиться до служби добросовісно і відповідально дуже нелегко. Адже, це робота з людьми... І свого батька я по-справжньому зрозумів, коли сам скуштував командирського хліба.

P.S. Це останнє інтерв'ю-сповідь ветерана Другої світової війни про звитязу фронтів буднів, про суспільно-політичне життя країни таких уже далеких від нас часів, про рідних і близьких йому людей, які присвятили своє життя охороні державного рубежу. Але воно було б неповним без висвітлення участі генерала Гребенніка у ветеранському русі «зелених кашкетів».

Володимир Кузьмич не любив багатослів'я, віддавав перевагу, передусім, конкретним справам. Як і раніше, в роки служби, він вирізнявся серед ветеранів своєю вихованістю, тактом, інтелігентністю та повагою незалежно від військових звань і посад своїх співрозмовників. Коли виступав на ветеранських зібраннях із власними пропозиціями, до нього прислухалися завжди з повагою та зацікавленістю. Сивочолому генералу було що сказати, чим поділитися з іншими. Адже він, як колись і батько, а згодом його сини Сергій та Ігор помітними справами вкарбували свій слід в історії охоронців українських рубежів.

Спілкуватися із колишнім начальником штабу ЧЗПО генерал-майором у відставці Гребенніком було легко і приємно. Коли ж хтось із ветеранів поважно звертався до нього зі статутним «товаришу генерал», він з притаманною м'якістю в голосі зауважував: «Ми не на службі, а я маю ім'я та прізвище». Володимир Кузьмич у всьому дотримувався усталених традицій прикордонного побратимства у спілкуванні з тими, чий життєвий долі поєднала служба.

А роки невмолимо брали своє. Усе рідше можна було бачити на зібраннях ветеранів генерала Гребенніка з його «памічником» – тонким дерев'яним ціпком у худорлявій руці. «Хворіє, і важко» – повідомив хтось із присутніх. «Дасть Бог, може й минеться» – прозвучало в розмові чесьь обнадійливе.

Не минулося. Як це не боляче сприймати його рідним, близьким, побратимом по службі та всім, хто знав чудову непересічну особистість генерала.

Світла йому пам'ять!

■ полеглим побратимам присвячується

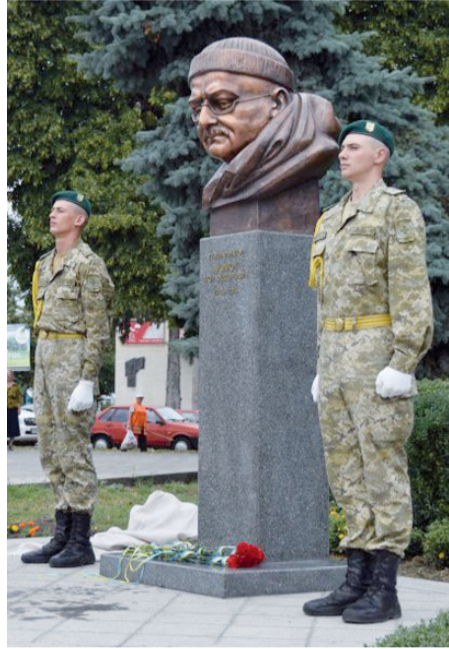
Увіковічили бойового генерала

У день 25-ї річниці Незалежності України на Черкащині відкрито пам'ятник генерал-майору Ігорю Момоту, який проявив неабияку мужність і героїзм під час виконання службових обов'язків на Сході України та віддав за Батьківщину найцінніше – власне життя.

Володимир ДАШУК

В урочистостях взяли участь керівництво та персонал Навчального Центру Державної прикордонної служби України імені генерал-майора Ігоря Момота, представники місцевої влади, громадськості та члени сім'ї полеглого прикордонника.

Право відкрити пам'ятник було надано дружині генерала – Надії Момот та заступнику начальника Навчального центру Віктору

Суліми, який з перших днів буремних подій на Сході України був в одному строю з Ігорем Федоровичем. Після освячення пам'ятника священнослужителями відбулася церемонія покладання квітів до погруддя легендарного командира.

Кропивницький пам'ятає

У Кропивницькому на честь загиблого прикордонника Олега Паршутіна названо одну з вулиць обласного центру, а на території хлібзаводу, де працював герой, встановили пам'ятну дошку.

Володимир ДАШУК

Організаторами пам'ятних заходів виступила Українська Спілка прикордонників за підтримки Адміністрації Державної прикордонної служби України.

Мітинг-реквієм проходив біля центрального в'їзду до ПАТ «Кіровоградський хлібозавод», у якому Олег працював 17 років до призову за мобілізацією. Саме тут побратими встановили меморіальну дошку Героєві. Також на честь відважного прикордонника перейменували одну із вулиць міста. Тепер вулиця Аерофлотська носить назву Олега Паршутіна. Нагадаємо, що Олег Паршутін проходив службу в Донецькому прикордонному загоні та добровільно поїхав на схід захищати Батьківщину. Уночі 31 липня 2014 року в результаті обстрілу бойовиками з гранатометів прикордонного підрозділу «Василівка» життя Олега обірвалося.

За особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, Указом Президента України Олега Паршутіна посмертно нагороджено орденом «За мужність» III ступеня.

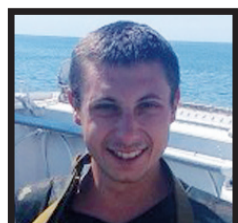
Віддати данину шани загиблому охоронцю рубежу прийшов і перший заступник Голови Держприкордонслужби генерал-лейтенант Василь Серватюк. Він висловив співчуття найдорожчим для Олега людям – дружині Оксані, донечці Юлії, усім рідним та близьким, і запевнив що прикордонне відомство й надалі робитиме усе задля увічнення пам'яті Героїв, подвиг яких вічно житиме у серцях людей.

Спалений «Гриф»

Сергій ПОЛІЩУК

Два роки тому українське суспільство вразила звістка про обстріл з артилерійських установок катерів Маріупольського загону Морської охорони «Гриф» та «Калкан». Прикордонники несли службу в трьох милях від берега у районі населеного пункту

Безіменне. Незважаючи на доволі значну відстань російським найманцям все ж вдалося поцілити у «Гриф», внаслідок чого він затонув. На порятунок екіпажу прибули інші катери Морської охорони, завдяки чому було врятовано 8 моряків, з яких 7 – з пораненнями та опіками. А ось командир катера старший лейтенант Денис Петухов та навідник матрос Богдан Тищенко, на жаль, цього дня загинули. Вічна пам'ять Героям, які віддали життя за Батьківщину! ■

У сузір'ї Героїв України

У містечку Жмеринка, що на Вінниччині, на честь Героя України В'ячеслава Семенова урочисто відкрили меморіальну дошку. Пам'ятний знак встановлено на фасаді будівлі Жмеринської дирекції залізничних перевезень ДП «Південно-Західна залізниця», де В'ячеслав Анатолійович працював до призову в лави Держприкордонслужби України.

Людмила КАТЕРИНИЧ

Увічнити пам'ять Героя зібралися керівники органів місцевого самоврядування, командування Могилів-Подільського прикордонного загону, бойові побратими, рідні та громада міста, де його добре знали й поважали.

В'ячеслав був наділений особливими людськими якостями: щирістю, працелюбністю, доброзичливістю, виваженістю та інтелігентністю. Добре знав свою справу, був одним із кращих працівників Південно-Західної залізниці, – зазначає Анатолій Любінін – керівник підприємства, де чотирнадцять років сумлінно трудився В'ячеслав Семенов.

У час коли над Батьківщиною нависла загроза війни, В'ячеслав, не вагаючись, пішов на захист рідної землі й у серпні 2014-го у складі оперативно-бойової прикордонної комендатури Могилів-Подільського загону відбув на схід України. Там, у неймовірно складних бойових умовах, він проявив себе як мужній та умілий командир.

Доля привела старшого лейтенанта В'ячеслава Семенова на війну, яку ніхто не чекав, – підкреслює командир прикордонного загону полковник Юрій Василик. – У бойових умовах проявилися найкращі риси цієї людини: чесність, відданість, виняткова відповідальність за долю своєї країни та людей, з якими пліч-пліч він стояв на бойових позиціях.

Про останній день життя офіцера пригадує старший солдат Олег Венгер:

– 17 лютого зранку почалося справжнє пекло. Спочатку нас «почастували» артилерійським вогнем. Але ми постійно спостерігали за дорогою, аби не пропустити ворога. Старший лейтенант Семенов разом із Олександром

Степаницьким вирішили оцінити обстановку. В цей час на прямий постріл вийшов ворожий танк. Коли дим розвіявся, ми побачили вагончик, розбитий вщент. Степаницький, отримавши поранення, сповз у бліндаж. В'ячеслав лежав на землі важко поранений, але ще живий. Ми занесли його в укриття, викликали лікаря, зняли з командира бронезилет. Лікар збирався оперувати Семенова, але було запізно: осколок пробив задню пластину бронезилета і смертельно поранив офіцера. Він був справжнім командиром, котрий не покидав нас у важку хвилину. Дуже переймався долею України...

За виняткову мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності, вірність Військовій присязі старшого лейтенанта В'ячеслава Семенова нагороджено високими державними нагородами: орденом Богдана Хмельницького та Золотою Зіркою Героя України (посмертно).

Кров «Красної Талівки»

На Луганщині співробітники Держприкордонслужби спільно із родичами загиблих вшанували пам'ять підполковника Євгенія Пікуса, старшого прапоририка В'ячеслава Фірсова, старшого прапоририка Дмитра Арнаута і молодшого сержанта Олега Сороченка, які два роки тому загинули у бою з російськими окупантами.

Сергій ЯКИМЕЦЬ

25 серпня 2014 року в бою з диверсійно-розвідувальною групою, яка перетнула кордон з території Росії при підтримці російської авіації та бронетехніки на ділянці відділу прикордонної служби «Красна Талівка», загинуло четверо

наших побратимів. Незважаючи на чисельну та технічну перевагу ворога, прикордонники дали гідну відсіч і змусили загарбників відступити.

Пам'ятні заходи проходили у відділі прикордонної служби «Красна Талівка» Луганського загону біля пам'ятної дошки. Її відкрили торік на честь охоронців кордону, які героїчно загинули.

– Сьогодні, два роки потому, ми вшануємо пам'ять наших героїв-прикордонників. Мужність і героїзм загиблих воїнів є для всіх нас прикладом самовідданого служіння Батьківщині, українському народові, патріотизму й вірності військовому обов'язку, стійкості та витримки в ім'я миру в нашій державі, в ім'я збереження її цілісності, – зазначає заступник начальника штабу Луганського прикордонного загону підполковник Михайло Нікулін. – Нехай пам'ять про наших побратимів та усіх громадян України, які загинули захищаючи її незалежність, завжди буде в наших серцях і спогадах.

■ до 160-річчя від дня народження Івана Франка

«Я син народу, що вгору йде»

Кожна нація має величні постаті, що визначають її самодостатність і неповторність у світовому співтоваристві. Серед багатьох інших цю місію в Україні доля визначила Івану Франку, 160-річчя від дня народження якого цими днями ми відзначаємо. Прозаїк і драматург, поет і публіцист, економіст, учений-енциклопедист і політик, перекладач Іван Якович був і великим українцем, і справжнім європейцем. Він прожив неповних 60 років, а написав близько шести тисяч творів – літературних, публіцистичних і наукових. Він один із небагатьох у світі авторів, який вільно писав трьома мовами – українською, польською і німецькою, а перекладав з 14 мов. Крім того, Іван Франко – єдиний український письменник, який був номінований на здобуття Нобелівської премії з літератури 1916 року, але смерть митця завадила цій історичній події.

Світлана ДЕЙЧУК

ТЕРНИСТІЙ ШЛЯХ

Життя Івана Франка було цікавим, різноманітним і бурхливим. З дитинства він пам'ятав мамину «пісню і працю», уболівав за справи батька коваля, який був великим майстром, людиною розумною та всіма шанованою. У його кузні ще малим хлопцем Іван зрозумів, що є бідні й багаті, вперше усвідомив, що за краще життя треба боротися. Батько помер рано, проте, помітивши здібності сина, встиг віддати його до початкової школи. Потім Франко закінчив Дрогобицьку «нормальну школу», де навчився читати німецькою та польською мовами. Завдяки допомозі вітчима, хлопець вступив до Дрогобицької гімназії. Там він вивчив п'ять мов. Українською, польською, німецькою писав вірші. З грецької та латинської ще в гімназії робив багато перекладів. Знав старослов'янську, чеську, російську, ідиш, пізніше опанував французьку, англійську, угорську, італійську. Майже всі вірші «Кобзаря» читав напам'ять. По закінченні гімназії юнак вступає на філософський факультет Львівського університету, де бере участь у виданні журналу «Друг», друкує оповідання про життя бориславських нафтовиків. За звинуваченням в участі у таємній спілці, у соціалістичній пропаганді з червня 1877 по березень 1878 року перебуває у в'язниці.

Після звільнення з тюрми для Івана Франка настали тяжкі часи. Його вигнали з університету, не було засобів до існування, та він продовжує писати вірші й оповідання. За знаменитий вірш «Каменярь» Франка в народі з любов'ю величають «наш Каменярь». Згодом друком виходять його повісті «Борислав сміється» та «Захар Беркут». Проте найбільшої слави Іван Франко зажив як поет. Він називав поезію «вогнем в одежі слова».

Громадський діяч І. Франко зазнав немало горя, утисків, кайданів і тюрем, адже його чотири рази судили й замикали за ґрати. «Такої великої голови в цілій Австрії нема», – почув якомось у свої шкільні роки Василь Стефаник про розум і вченість Франка від простих людей. Але отого вченого, перед яким схиляли голови закордонні університети і академії, за Австрії не допускали до викладання у Львівському університеті. А все через «політичне минуле» – належності до насправді неіснуючої таємної соціалістичної організації, підбурювання проти «законного порядку» тощо.

Нестатки, ув'язнення, важка робота підірвали здоров'я письменника. Проте щоденна праця була девізом його життя аж до самої смерті.

УНІКАЛЬНІ ВИМІРИ ТАЛАНТУ

«Сорок літ я трудився, навчав», – каже у Франковій поемі «Мойсей» пророк і вождь. Так мав право сказати поет і про себе, адже він із сорока літ праці не змарнував жодного

дня. Він написав близько шести тисяч творів. Їх найповніше видання – 50 томів. Мотив служіння народові розвивається і виростає в поезії Франка до звеличення людини, боротьби за її волю і щастя: «Лиш боротись – значить жити». Та й у наймужніших бувають «хвилини розпачу» і «дні журби». У такі часи народилася найкраща збірка Франка, поезії якої стали шедеврами української і світової лірики – «Зів'яле листя».

Окремий цікавий дивосвіт І. Франка – прозові оповідання, новели, образки. Ще в більшій мірі, як у поезії, задумав письменник у своїй прозі відобразити широчінь і глибину життя народу. Цей велетенський задум прозаїк реалізував у десяти повістях і романах і в ста п'ятнадцяти оповіданнях, новелах, образках. Майже всі його прозові твори мають захоплюючий сюжет, вони пересипані життєвими деталями, у них чути гомін живого народного слова.

Твори Івана Яковича перекладено багатьма мовами світу. Окремі поезії покладено на музику, деякі прозові твори екранізовано й інсценізовано.

Громадська діяльність Франка була невтомною на всіх етапах його життя. Про Івана Франка ми переважно говоримо як про видатного українського письменника, поета, перекладача, філософа, навіть економіста. Адже на початку своєї публічної діяльності він був відомий саме як економіст, що досліджував проблеми, пов'язані зі скасуванням панщини та впровадженням капіталістичних відносин у селі. Окрім цього, Іван Франко був завзятим політиком і творцем першої в Галичині партії європейського зразка, розробляв її програмні документи і досліджував процеси, що проходили в краї. Чимало ідей Франка надзвичайно актуальні й сьогодні.

ЖИТТЄВА ПРАВДА

Уболівання за долю рідного краю Іван Франко виніс ще з батьківської кузні, яка була його першим «університетом». «На дні моїх споминів, – згадував він потім, – і досі горить маленький, але міцний огонь. Це огонь у кузні мого батька. І мені здається, що запас його я взяв дитиною в свою душу на далеку мандрівку життя. І що він не погас і досі». Символом увійшла батькова кузня у його поезію – як ідеал громадського й морального виховання:

Іван Франко дуже любив дітей. У нього було троє синів і донька. Він говорив: «Життя мені мало посміхалось, а діти були тим весняним сонячним промінням, яке зігрівало моє серце». Герої його дитячих творів є носіями певних людських якостей, а самі казки під вигадкою містять у собі велику життєву істину. Вони вчать чесності, справедливості й чуйності.

Своєю творчістю Іван Франко звершував подвиг – вів свій народ до щасливої долі. Вже друга поетична книга «З вершин і низин» засвідчила, що в літературу прийшов мужній

поет-громадянин, якому боліли кривди свого уярмленого, роздертого ворожими кордонами народу.

У вірші «Гімн» мільйони пригноблених і скривджених покликali голос «вічного революціонера», що не мириться з неволею. Розійшовшись «по курних хатах мужицьких, по верстатах ремісницьких», цей голос дає людям насагу, породжує в них силу й завзяття: «Не ридати, а добувати хоч синам, як не собі, крашу долю в боротьбі». Поет наголошує на великій перетворюючій силі «науки, думки, волі». Саме вони протистоять тій «п'яті, що з давніх-давен принижувала людину, надломлювала її сили, зводила до становища раба».

СЛУЖІННЯ РІДНОМУ НАРОДУ

Іван Франко прагнув бачити Україну вільною, незалежною державою, а її народ – господарем власної долі. Ця велика мета заповнювала все його життя. Видаючи 1914 року збірку «Із літ моєї молодості», він у передмові зазначав, що його праця насаждалася ідеями служіння інтересам рідного народу та загальнолюдського поступу. «Тим двом провідним зорям я, здається, не спроневірився досі, ніколи і не спроневірюся, доки могого життя». Коли на початку ХХ століття на західноукраїнських землях формувалися загони січових стрільців, Франко радісно привітав цей національно-визвольний рух. Він подарував воjakам натхненну бойову маршову пісню «Гей, Січ іде». До останніх днів поет вірив у неминучість національного відродження рідного народу, тому й творчий доробок Івана Яковича став для кожного українця духовною програмою і неоціненним, невичерпним скарбом.

«Сильна, уперта натура, яка цілою вийшла з житейського бою, — писав про зустріч з Іваном Франком 1905 року Михайло Коцюбинський. — У своїй убогій хаті сидів він за столом босий і плив рибацькі сні, як бідний апостол. Плів сні й писав поему «Мойсей». Не знаю, чи попалася риба у його сні, але душу мою він полонив своєю поемою».

І донині актуальні слова Івана Франка про те, що «мимусомо навчитися чути себе українцями — не галицькими, не буковинськими українцями, а українцями без офіціальних кордонів».

* * *

*Розвивайся ти, високий дубе,
Весна красна буде!
Розпадутся пута вікові,
Прокинуться люди.*

*Розпадутся пута вікові,
Тяжкі кайдани,
Необіджена злими ворогами
Україна встане.*

*Встане слава мати Україна,
Щаслива і вільна,
Від Кубані аж до Сяну-річки
Одна, нероздільна.*

*Щезнуть межі, що помежували
Чужі між собою,
Згорне мати до себе всі діти
Теплою рукою.*

*Діти ж мої, діти нещасливі,
Блудні сиротята,
Годі ж бо вам в сусід на услужі
Свій вік коротати!*

*Піднімайтесь на святе діло,
На щирую дружбу,
Та щоби ви чесно послужили
Для матері службу.*

*Чи ще ж то ви мало наслужились
Москві і ляхові?
Чи ще ж то ви мало наточились
Братерської крові?*

*Пора, діти, добра поглядати
Для власної хати,
Щоб газдою, не слугою
Перед світом стати!*

*Розвивайся ти, високий дубе,
Весна красна буде!
Гей, уставаймо, єднаймося,
Українські люди!*

*Єднаймося, братаймося
В товариство чесне,
Хай братерством, щирими трудами
Вкраїна воскресне!*

17 березня 1883 року

■ спорт

Чемпіонський тиждень

Минулий тиждень став досить результативним на медаль та призіві місця для прикордонних спортсменів, які відстоювали честь України на міжнародних змаганнях. Зокрема, на чемпіонаті світу з літнього біатлону, чемпіонаті Європи з універсального бою та змаганнях з естафетного бігу наші атлети вибороли вісім призових місць.

Ігор ПЛЕТЕНЬ

Так, в естонському місті Отепя проходив чемпіонат світу з літнього біатлону. Під час змагань спортсмен-інструктор спортивної команди Держприкордонслужби Анастасія Меркушина виборола три медалі: золоту – у спринтерській гонці, срібну нагороду в естафетній гонці та бронзову медаль у гонці переслідування.

Четверо спортсменів, троє з яких представники Держприкордонслужби – Наталія Погребняк, Христиня Стуй та Єлизавета Бризгіна – здобули перше місце у змаганнях на етапі «Діаман-

тової ліги» з естафетного бігу 4 по 100 метрів, який відбувся у швейцарському місті Лозанна.

А на чемпіонаті Європи з універсального бою в місті Чорноморськ ще четверо військовослужбовців Держприкордонслужби завоювали комплект нагород. У різних вагових категоріях прикордонники вибороли золоту, дві срібні та одну бронзову медаль.

■ від щирого серця!

Персонал Національної академії Державної прикордонної служби України ім. Богдана Хмельницького щиро вітає ректора генерал-майора ШИНКАРУКА Олега Михайловича з Днем народження! Бажаємо Вам міцного здоров'я та життєвої наснаги, професійних успіхів і особистих наукових досягнень, сімейного щастя, злагоди та добробуту у Вашій оселі!

Нехай у Ваших задумах завжди буде мудрість, у службових справах – підтримка однодумців, у серці – добре і сонячно від людської вдячності!

Ветеранська організація Мукачівського прикордонного загону від щирого серця вітає із 70-річним ювілеєм підполковника у відставці СЕДИХ Юрія Павловича!

Нехай дарують радість Вам літа,
Душа сто літ хай буде молодою,
Хай Вам рясні колосяться жита,
Джерела б'ють цілющою водою!
Хай друзі щиро в Ваші заходять дім,
І буде хліб й до хліба на столі!
Здоров'я й щастя зичим від душі!

■ зірки на погони

від 18 серпня 2016 року №793-ос
полковник
по Північному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
підполковнику СОЛОВ'Ю Олександрю Івановичу
підполковник
по Академічному ансамблю пісні і танцю Державної прикордонної служби України
майору БУРКОВСЬКОМУ Андрію Анатолійовичу

від 19 серпня 2016 року №795-ос
по Адміністрації Державної прикордонної служби України
підполковник
майору КОРЖИКУ Анатолію Миколайовичу

капітан 2 рангу
капітану 3 рангу ЛІСУНОВУ Миколі Миколайовичу
по Південному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
підполковник юстиції
майору юстиції НСКРАСОВУ Дмитру Сергійовичу
по Центральному клінічному госпіталю Державної прикордонної служби України
підполковник медичної служби
майору медичної служби СОКИРКУ Дмитру Миколайовичу

від 22 серпня 2016 року №804-ос
по Адміністрації Державної прикордонної служби України
полковник
підполковнику ІВКУ Вадиму Володимировичу

підполковнику РОТАРЮ Євгену Костянтиновичу
по 130 головному центру зв'язку, автоматизації та захисту інформації Державної прикордонної служби України
підполковнику СЕТКІНУ Олександрю Вікторовичу

полковник юстиції
по Адміністрації Державної прикордонної служби України
підполковнику юстиції ЛОПАТЮКУ Сергію Миколайовичу

по Східному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
підполковнику юстиції ДАНІЛЬЧЕНКУ Олександру Олександровичу

підполковник
по Північному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
майору КУХАРУ Миколі Анатолійовичу
по Західному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
майору ШИНКАРЬОВУ Сергію Володимировичу

по Південному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
майору ІСМАІЛІ Ларисі Іванівні

від 26 серпня 2016 року №830-ос
майор
по Окремому відділу внутрішньої безпеки по Східному регіональному управлінню Державної прикордонної служби України
капітану ШИНКАРУКУ Андрію Володимировичу

Управління
кадрового менеджменту АДПСУ

■ народна підтримка

Концерт від «DZIDZIO»

Олександр ШАПОШНИК

До прикордонників, які захищають українську землю в зоні АТО, зі святковим концертом завітала група «Дзідзьо». На яскраве шоу в селі Гостре на Донеччині приїхали прикордонники Донецького та Луганського загонів. Концерт почався з фотосесії з місцевими дітлахами, які крутилися юрбою біля музикантів і намагалися привернути до себе увагу. Деяким, найбільш сміливим, лідер групи Дзідзьо навіть дозволив доторкнутися до своєї знаменитої бороди.

Після флешмобу почався концерт. Веселі та оригінальні за своїм виконанням пісні жваво підспівували і місцеві жителі, й прикордонники, і воїни Збройних Сил, які, почувши про концерт, також приїхали подивитися музичне шоу.

По закінченні концерту публіка нагородила музикантів бурхливими оплесками та всі бажаючі могли зробити пам'ятне фото. Слід зазначити, що вартіві рубежу завжди з радістю зустрічають митців, які приїжджають, аби підтримати їх у зоні бойових дій. Це дає їм наснаги і підіймає патріотичний дух воїнів.

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Видається
з липня 1943 року

Прикордонник
України

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:

61023

Заступник
головного редактора
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Черговий по номеру
Андрій КУЧЕРОВ

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 49462
Наклад: 4300 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@dpsu.gov.ua
kordo@ukr.net